

MEGAN LALLY

NIET
MIJN
NAAM

UITGEVERIJ
De Fontein |
JEUGD

EEN

MEISJE

Dag 1

Ik denk dat ik misschien wel dood ben. Ik probeer me te oriënteren, maar ik zie niks. Ik vóél niks. Zelfs mijn eigen lijf niet. Dat gebrek aan gevoel en de manier waarop de stilte me omhelst en stevig tegen zich aan drukt... het werkt me op mijn zenuwen. Ik wil dat het ophoudt...

Maar dan komt de pijn.

Het voelt alsof mijn hele lichaam een klap heeft gekregen. Mijn hersens doen hun best om te inventariseren waar de pijn precies zit, maar werkelijk álles doet zeer.

Mijn hand schiet uit tegen iets stekeligs onder me. Ik lig op mijn buik en er prikt iets puntigs in mijn ribben. Ik beweeg mijn kin en voel mijn wang over vochtige aarde schuren. Het ruikt naar oude, rottende bladeren.

Een angstvlaag jaagt mijn hartslag omhoog.

Ben ik buiten? Hoe ben ik hier in godsnaam terechtgekomen? Ik probeer om me heen te kijken, maar mijn oogleden

krassen over mijn oogbollen; het voelt alsof mijn wimpers uit glassplinters en spijkers bestaan. Ze zakken alweer dicht voor ik iets heb kunnen zien.

Een motor ronkt en ik verstrak, met pijnscheuten die langs mijn armen omlaaglopen. Mijn haar wordt voor mijn gezicht geblazen als er een voertuig voorbijraast, en dan is het weer stil.

Ik lig naast een weg. Heeft de bestuurder me gezien? Waarom is hij dan niet gestopt? Ik doe nog een wanhopige poging om iets te zien. Deze keer lopen mijn ogen vol tranen. Ik knipper om mijn blikveld vrij te hebben en schud mijn haar uit mijn gezicht.

Holy shit, wat is het donker.

Geen straatlantaarns. Geen huizen. Niet eens sterren aan de hemel.

Mijn ogen passen zich langzaam aan. Geen wonder dat de auto niet is blijven staan. Ik lig in een lange greppel, weggezakt in een laag bladeren en kreupelhout. Kronkelende takken steken als klauwen omhoog de lucht in. De greppel ligt langs een smalle, onverharde weg die eerst rechtdoor loopt en dan achter een wazig stel bomen verdwijnt.

Paniek klemt mijn keel dicht en mijn hoofd zit vol vragen zonder antwoord.

Waar ben ik in godsnaam?

Hoe ben ik hier terechtgekomen?

Ben ik in gevaar?

Waarom doet alles zo ongelooflijk veel pijn?

Ik moet opstaan. Ik weet niet waar ik naartoe moet, maar in beweging komen lijkt me een stuk veiliger dan hier blijven liggen. Mijn vingers graven door de aarde als

ik mijn knieën onder me probeer te krijgen. Nu pas merk ik hoe koud ik het heb. Ik heb bijna geen gevoel in mijn vingertoppen.

Mijn armen dreigen het te begeven, maar ik duw mezelf overeind.

Ik voel de blauwe plekken op mijn huid trekken en een jammerkreet ontglipt me, daar kan ik niets aan doen. Heel even vergeet ik hoe ik moet ademen. Het doet echt óveral pijn. Mijn hart bonst in mijn oren en het duurt minstens elf hartslagen voor ik weer lucht krijg.

Tranen lopen over mijn gezicht en branden op mijn wangen. Ik breng mijn ijskoude vingers naar mijn neus. Die voelt heel erg heet aan. Opgezwollen. Mijn vingers zijn donker en vochtig als ik ze weer weghaal. Ik proef bloed.

Shit. Misschien is mijn neus wel gebroken.

Ik moet hier echt weg.

De straat ziet er de andere kant op precies hetzelfde uit: een onverhard oppervlak met bomen verderop. Langzaam klauter ik uit de greppel. Doorns aan de takken schrapen over mijn blote armen. Ik buk om onder een dikke, uitstekende boomtak door te kruipen en voel de zijtakken die als handen aan me trekken.

Zonder waarschuwing flitst er een beeld door mijn hoofd. Kleine vierkante deurtjes met een sleutelgat, vlak aan de straat. Een rij brievenbussen, misschien? Een lantaarnpaal zonder brandend licht. Grote handen die zich naar me uitstrekken.

Ik deins achteruit en strompel midden over de weg.

Mijn hart bonst tegen mijn ribben tot mijn borstspieren pijn doen.

Wat wás dat? Wat zag ik in godsnaam?

Heeft iemand me vastgegrepen? Meegenomen?

Het zijn simpele vragen, maar mijn geheugen geeft nul antwoorden. Mijn hoofd bonkt alleen maar. Het is net alsof er een muur is opgetrokken tussen mij en de herinnering aan wat er gebeurd is. Ik klem mijn kiezen op elkaar en dwing me nog een stap te zetten. Ik heb hulp nodig. Misschien komt er nog een auto langs of kan ik ergens een huis vinden. Ik moet doorgaan.

Ik heb geen idee hoelang ik op deze manier voortstrompel, maar het voelt alsof er uren verstrijken. Mijn aandacht verslapt zo vaak en is er dan zo plots weer bij dat ik me begin af te vragen of ik langzaam het bewustzijn aan het verliezen ben.

Of misschien is dat al gebeurd. Misschien zet ik al deze passen alleen maar in mijn gedachten en lig ik nog steeds in die greppel. Of erger nog: misschien bèn ik al dood en is dit de hel. Een eindeloos vagevuur van pijn en eenzaamheid waarin ik tot aan het einde der tijden moet ronddwalen, op zoek naar hulp die nooit zal komen.

Achter me flitsen rode en blauwe lichten aan en de weg is ineens gekleurd. Een *wieuw-wieuw* van een politiewagen laat me schrikken en ik val bijna om, maar de pure opluchting houdt me nog net overeind. Nu is er iemand die me kan helpen. De banden knerpen voor ze tot stilstand komen en de lichten tekenen een vervormd silhouet af op de aarde. Ik wil me omdraaien en...

‘Verroer je niet. Hou je handen waar ik ze kan zien!’ roept een man.

Mijn handen gaan automatisch de lucht in en een ogen-

blik later hoor ik een portier dichtslaan.

Wat is dit? Heb ik iets verkeerd gedaan? Is dat hoe ik hier terecht ben gekomen? Ben ik op de vlucht voor de politie?

Moet ik nú op de vlucht slaan?

‘Draai je om!’

Dat doe ik en ik tuur recht in de felle koplampen van de politiewagen. Een agent staat naast de auto. Zijn gezicht is gehuld in schaduwen en zijn hand ligt op het pistool in zijn holster. Het beetje bloed dat nog in mijn gezicht aanwezig is, voel ik praktisch wegstromen, want als ik in al dit licht omlaagkijk naar mezelf, zie ik alleen maar vuil en bloed.

Zó veel bloed.

‘Jezus, je bent nog maar een kind,’ zegt de agent, die zijn hand meteen bij zijn wapen weghaalt. Hij komt langzaam op me af. ‘Wat is er met jou gebeurd? Heeft iemand je dit aangedaan?’

Ik doe mijn mond open om te antwoorden, maar mijn knieën knikken en ik zak in elkaar. De agent probeert me nog op te vangen, maar we smakken met z’n tweeën op de harde grond.

Hij grijpt naar zijn portofoon, maar ik kan niet horen wat hij zegt. Daarvoor suist het te hard in mijn oren en klopt mijn hart te luid in mijn borst, als een opgesloten wild dier in een kooi. Ik staar naar mijn handen, mijn jeggings en de voorkant van mijn lichtgrijze T-shirt, dat helemaal onder zit met vlekken opgedroogde modder en donkere stroompjes bloed.

Handen grijpen me bij mijn schouders. Ik kijk op naar de agent. Zijn woorden trekken me terug uit de mist in mijn hoofd.

‘Kun je me horen?’ vraagt de agent. ‘De ambulance komt eraan, maar ik moet weten wie je bent. Wat is je naam?’

Mijn naam?

Ik kijk hem knipperend aan en zoek naar het antwoord, maar hoe hard ik ook mijn best doe, ik loop elke keer weer tegen die muur in mijn hoofd aan. Wat is mijn naam? Hoe kan dat een moeilijke vraag zijn? Ik probeer te ademen, maar het wordt me allemaal te veel. Ik begin te hyperventileren. Weer springen de tranen in mijn ogen.

Wat is je naam?

Ik druk mijn handen tegen mijn bonkende hoofd. ‘Ik weet het niet!’

TWEE

MEISJE

Dag 1

De grijze muren van het politiebureau zien er net zo levenloos uit als ik me voel.

Ik zit aan een tafel met tegenover me agent Bowman, die me heeft gevonden. De tafel staat in een vergaderruimte, of misschien is het wel een verhoorkamer. Er is maar één raam, maar dat kijkt uit op het kantoor van het politiebureau en is helemaal zwart. De agent heeft de deur open laten staan, dus ik ben blijkbaar niet iemand die ze liever achter slot en grendel houden. Dat lijkt me een goed teken.

Hij pulkt de hele tijd aan zijn lip, al vanaf het moment dat ik geweigerd heb me te laten behandelen.

Ik weet dan weliswaar niet wie ik ben, maar ik weet wél heel zeker dat niemand me kan dwingen naar het ziekenhuis te gaan als ik dat niet wil. Felle lichten, harde geluiden, nog meer gezichten die ik niet ken, geen idee wie mogelijk een bedreiging voor me vormt en wie niet... Nee, dank je.

Een paar uur geleden hebben de ambulancemedewer-

kers mijn huid schoongemaakt en het bloed weggehaald. Het kwam blijkbaar allemaal uit mijn neus vandaan, die gekneusd, maar niet gebroken is. Al doet hij net zo goed alle Jezus veel pijn. En ik heb een buil aan de zijkant van mijn hoofd. Ik moet de komende dagen alert blijven op tekenen van een hersenschudding, zeiden ze. Voor de rest had ik vooral oppervlakkige verwondingen, waarvan ze hebben verbonden wat ze konden.

‘Je ziet er behoorlijk toegetakeld uit,’ zei agent Bowman nadat de ambulancemedewerkers nog een laatste poging deden om me mee te krijgen naar het ziekenhuis, maar daar niet in slaagden. ‘Er is een procedure die we moeten volgen, een protocol waar we ons aan moeten houden. Je kunt je maar beter laten nakijken door een arts. Een test laten doen om te zien of je verkracht bent...’

De rest wilde ik niet eens meer horen. Er zijn dingen waar ik gewoon niet over na wil denken. Niet vandaag. Misschien wel nooit. En dat is er een van.

Toen ze beseften dat ik mijn poot stijf hield en weigerde naar de eerste hulp te gaan, wisselden de twee ambulancemedewerkers en agent Bowman een blik met elkaar en lieten ze me alleen achter op een brancard in de ambulance, om buiten te overleggen. Als ze niet hadden gewild dat ik ze afluisterde, hadden ze maar moeten fluisteren. Het was zo doodstil op die enge weg, dat hun stemmen als vanzelf naar me toe droegen.

‘Haar kwetsuren zien er recent uit. Van ergens in de afgelopen paar uur. Verse zwellingen,’ zei de lange, pezige ambulancemedewerker. ‘Tel daar de verwondingen aan haar gezicht bij op, en je kunt denken aan een soort klap.’

Misschien wel een auto-ongeluk. Ze heeft geen blauwe plekken die duiden op een autogordel, maar de verwonding aan haar neus zou door een airbag of stuur kunnen komen. Ze heeft een kneuzing aan de linkerkant van haar hoofd, waar ze mogelijk het raam aan de bestuurderskant heeft geraakt. Maar dat is een gok. Haar vitale functies zijn in elk geval in orde. Ze loopt medisch gezien geen direct gevaar.

Ik klampte me vast aan die versie van de gebeurtenissen en balde mijn handen tot vuisten onder de flinterdunne deken van de brancard. Een auto-ongeluk was beter dan de andere, angstaanjagendere mogelijkheden. En daarvoor hoefde ik ook niet te laten testen of ik was verkracht.

Bowman maakte aantekeningen terwijl de lange, pezige ambulancebroeder weer de ambulance in kwam en me een nieuw ijskompres overhandigde. ‘Sterkte,’ zei hij toen hij me overeind hielp en assisteerde bij het uitstappen.

Dat ijskompres ligt nu op tafel tussen mij en agent Bowman in en is inmiddels warm geworden. Ik zit hier al uren. Bowman tuurt naar me, alsof hij wacht tot ik ga schreeuwen of mijn hoofd rondjes gaat draaien op mijn nek. Misschien gaat dat ook nog wel gebeuren. Ik bedoel, ik ben nagenoeg een personage uit een tienerhorrorfilm zo.

Besmeurd met bloed? Check.

Bont en blauw? Check.

Doodsbang en verdwaald, midden in de nacht? Check.

Een dampende beker warme chocolademelk staat naast het ijskompres, maar ik steek mijn handen er niet naar uit. Ik verroer me niet. Ik zeg geen woord. Ik zit weggedoken in de kriebelende deken die de agent rond mijn schouders heeft geslagen en probeer niet na te denken. Het alternatief

is namelijk dat ik weer rond de gaten in mijn geheugen moet balanceren, en daar heb ik nu even de kracht niet meer voor.

De stoel van agent Bowman kraakt als hij naar voren leunt. Hij is nog... een soort van jong. Misschien zesentwintig of zevenentwintig jaar oud? Met zo'n babyface en gretige blauwe ogen. Hij lijkt net een maki met een politiebade. 'Drink dit maar op,' zegt hij met een hoofdgebaar naar de beker. 'Je bent mogelijk in shock.'

Ik haal mijn schouders op.

Toen de ambulance vertrokken was, ging agent Bowman over op een andere aanpak. Blijkbaar wil hij me heel graag helpen tot ik me weer beter voel. Hij bracht me naar het politiebureau, al kan ik me van de rit hiernaartoe weinig herinneren. Toen hij mijn afgetrapte schoenen zag – ik heb geen idee welke kleur ze ooit waren, maar inmiddels is het een tiedye-effect van bloed en bosgrond – gaf hij me een schoon paar zwarte sokken uit zijn eigen tas, en een sweater. Het is donkerblauw met de woorden POLITIEBUREAU ALTON in de rechterbovenhoek. Het is tig maten te groot voor me, maar de stof is zacht en warm.

Zodra ik eenmaal droge kleren aanhad, glimlachte hij. 'Voel je je al wat beter?'

Dat was zo. Tot op het moment dat ik een glimp van mijn spiegelbeeld opving in de donkere ruit van het kamertje en de persoon die naar me terug stuurde niet herkende. Nu wil ik niet meer praten. Nooit meer. Ik heb toch niets wat ik hem kan vertellen. Ik ben niemand. Ik heb geen naam. En ik heb het gezicht van een vreemde.

'Mejuffrouw?' vraagt hij. 'Kun je me horen?'

Ik knik.

‘Je moet echt wat drinken. Ik zou het nog fijner vinden als ik je naar het ziekenhuis mag brengen. Je ziet erg bleek.’

De gedachte aan de eerstehulpafdeling geeft me de zenuwen. Bleek zijn is wel het laatste wat ik nu een probleem zou noemen. Ik schud mijn hoofd.

Agent Bowman zucht. ‘Mejuffrouw...’

Ik kijk hem boos aan. ‘Noem me geen mejuffrouw.’

Hij leunt naar achteren op zijn stoel, die weer kraakt. ‘Oké. Hoe moet ik je dan noemen?’

Dat is een verdomd goede vraag. ‘Weet ik niet. Maar niet dat.’

Mijn stem klinkt kilometers ver van me vandaan. Was dat een van de tekenen van een hersenschudding waarover de ambulancebroeder me vertelde? Ik had beter moeten opletten.

Agent Bowman schuift de beker over tafel naar me toe. ‘Ik heb een voorstel: jij drinkt hier wat van en probeert me te helpen uit te vinden waar je vandaan komt, en dan hou ik op met mejuffrouw zeggen én zal ik niet doorzeuren over een bezoekje aan het ziekenhuis. Voorlopig, dan.’

Ik kijk hem strak aan.

‘Je hebt een flinke buil op je hoofd, maar je bent alert en reageert goed. Je kunt lopen zonder hulp en zo te merken heb je geen last van de lampen in deze kamer. Maar als je onduidelijk gaat praten, je evenwicht verliest, overgeeft, een black-out krijgt of een van de andere symptomen van een hersenschudding, dan gaan we naar de eerste hulp. Tot die tijd kan ik een nieuw ijskompres voor je regelen en kunnen we praten. Afsproken?’

Best. Ik knik en neem een kleine slok.

Ik ga het niet toegeven, maar de warmte voelt prettig in mijn keel en blijft als een kei in een poeltje in mijn maag liggen. Ik vermoed dat ik al een hele tijd niets meer heb gegeten.

Hij verlaat de ruimte en ik trek de deken rond mijn schouders recht. De wol kriebelt tegen mijn nek, maar ik kan niet genoeg energie bijeenschrapen om me daar druk over te maken. Dankzij de sweater en de deken eromheen heb ik een cocon van warmte om me heen, en toch blijf ik maar rillen.

Bowman keert terug met een nieuw ijskompres. Ik druk het voorzichtig tegen mijn haargrens. Het prikt, maar het bonzen neemt af.

Hij pakt zijn notitieboekje uit zijn zak en gaat weer zitten. ‘Goed, laten we beginnen. Voor alle duidelijkheid: je zit niet in de problemen. Ik wil alleen graag zien te achterhalen wat er met jou is gebeurd.’

Hoe kan hij nou weten of ik in de problemen zit of niet als we allebei geen flauw idee hebben waar ik vandaan ben gekomen? Misschien heb ik wel iemand in z'n gezicht gestoken, dat weet hij toch niet? ‘Je bent niet de enige.’

Hij fronsst zijn wenkbrauwen. ‘Je hebt dus geen enkele herinnering? Niets van voor het moment dat je wakker werd in die greppel?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Ik dacht dat ik een stel handen naar me zag grijpen, maar misschien schrok ik wel gewoon van iets in het donker.’

Hij maakt aantekeningen. ‘Weet je hoe oud je bent?’

‘Nee.’

‘Tets over familie? Weet je wie je ouders zijn?’

Ik staar naar de klok aan de muur en zie de secondewijzer een hele cirkel beschrijven. ‘Nee.’

‘Oké. Je lijkt me jong genoeg om nog op school te zitten. Enig idee hoe je school heet? Of kun je me iets vertellen over de schoolmascotte? Is er een nummer dat we kunnen bellen? Wat dan ook?’

Weer haal ik mijn schouders op. ‘Ik weet het niet.’

‘Ben je weggelopen?’

‘Dat weet ik ook niet.’

‘Is het mogelijk dat je een auto-ongeluk hebt gehad?’

Ik slaak de zucht aller zuchten. Hoe vaak moet ik het nog herhalen voordat hij snapt dat ik helemaal niets meer weet?

Als ik niet reageer, fronst hij zijn wenkbrauwen en tikt hij met zijn pen tegen zijn kin. ‘Goed. Ander idee. Ik ben zo terug.’ Hij verdwijnt het grote kantoor in en komt een ogenblik later terug met een laptop. ‘Als ik heel eerlijk mag zijn, hoort dit eigenlijk niet bij mijn functieomschrijving. Normaal gesproken schrijf ik verkeersboetes uit voor hardrijders. Ik heb mijn baas gebeld, maar die zal pas morgen reageren, als het bureau weer open is, en zo lang wil ik niet wachten om antwoorden voor je te vinden.’

Ik kan het alleen maar met hem eens zijn.

‘Laten we in de tussentijd maar doen wat we kunnen. Aangezien je geen identificatiebewijs bij je hebt, nemen we de aangiftes van vermiste personen door. Eerst hier in de stad en dan in de verdere omgeving, indien nodig. Iemand moet jou missen en je gezicht zou heel goed hier in de database kunnen staan met een naam en contactgegevens van je familie. We zullen er vast een poos mee bezig zijn, maar uitvinden wie je bent is de eerste stap om te ontrafelen

wat er precies is gebeurd. Dus laten we maar eens kijken hoever we komen.’

Ik knik en hij begint iets te typen.

Het volgende uur nemen we diverse dossiers door. Met de plaatselijke zaken zijn we bijna meteen klaar. Er is maar één persoon vermist, en wel een of andere oude man die op de kerstman lijkt en die ‘verdween’ terwijl hij op kroegentocht was. Bowman maakt een opmerking dat hij die man zo’n beetje om de maand weer moet opsporen, en opent dan de vermistepersonenlijst van de county. Zo ontdek ik dat Alton ergens halverwege de kust van Oregon ligt.

Ik wacht tot dat me bekend voorkomt, maar er gebeurt niets. Ik kan niet eens bevestigen of ontkennen dat ik in deze staat woon. Hoe verknipt is dat?

Dus zit ik hier maar en drink ik mijn warme chocolademelk. Hij haalt me over om een tweede beker leeg te drinken en uiteindelijk de sandwich te eten die hij voor zijn nachtdienst had meegenomen.

‘Je bent in elk geval geen elf, dus dit ben jij ook niet,’ mompelt Bowman om ongeveer halfeen in de ochtend. Hij klikt door naar een volgend dossier en tuurt naar het scherm.

Ik vraag me af hoelang we dit moeten volhouden. Op een gegeven moment zal ik dit politiebureau toch moeten verlaten. Die gedachte maakt me angstig. Waar moet ik heen, dan?

‘Wat gebeurt er als je er niet achter komt wie ik ben?’ vraag ik.

Hij kijkt op en richt die vriendelijke maki-ogen op me. ‘Je hebt nette kleren als je dat bloed even wegdenkt. Schoenen

van een A-merk. Je verkeert in goede gezondheid en je komt niet over alsof je dakloos bent. Je moet ergens thuishoren. Wij zullen jouw mensen vinden, of zij jou. Het kan wel zijn dat we dit morgenochtend moeten doorspelen naar een beter uitgerust politiebureau, want dit is maar een klein kantoor voor een klein dorp. Wij hebben lang niet alle middelen die de grotere bureaus wel hebben. Ik moet deze verslagen een voor een doornemen, en ik heb amper de helft van de vermissingen in deze county gehad, laat staan als we het zoekgebied uitbreiden naar de rest van de staat of daarbuiten.'

Ik knik. Dat klinkt logisch. Dit hele politiebureau is weinig meer dan een open ruimte met twee tafels, deze vergaderkamer, een korte gang naar de toiletten, een kleine pauzeruimte met een kopieerapparaat en een enkele cel.

Er klinkt een luide bons bij de voordeur van het politiebureau. Ik spring van mijn stoel en kruip weg in een hoekje van de kamer.

Agent Bowman kijkt door de open deur en draait zich dan weer naar mij. Hij houdt zijn opgestoken handen met de palmen naar me toe; duidelijk een gebaar waarmee hij het angstige dier vlak voor zich probeert te kalmeren. Iemand bonst op de voordeur. 'Je bent veilig. Hier zal niemand je kwaad doen.'

Ik knik. Mijn hoofd bonkt omdat ik te vlug ben opgestaan en mijn hartslag gaat nog sneller dan het refrein van een van Lizzo's nummers.

O. Hé. Ik geloof dat ik me Lizzo herinner. Zelfs als het daarbij blijft, dan weet ik in elk geval dat ik een goede muzieksmaak heb.

‘Blijf hier. Ik ben zo terug,’ zegt agent Bowman. Hij loopt de kamer uit en ik hoor het metalen geschraap van de voordeur die wordt geopend. ‘Kan ik u helpen?’

Ik kan hem nu niet meer zien, niet vanuit deze hoek. Ik trek mijn deken steviger om me heen en sluip naar de deur, nieuwsgierig om te ontdekken wie er op zo’n bizar tijdstip nog aanklopt bij een gesloten politiebureau.

‘O, god, ik hoop het van harte,’ zegt een man. Zijn stem klinkt een heel stuk lager dan die van Bowman, maar ook een stuk zachter. Ik moet me naar de deuropening buigen om de rest te horen. ‘Mijn tienerdochter is vermist. Ik kan haar telefonisch niet bereiken en ik ben al uren aan het rondrijden, op zoek naar haar. Ik vrees dat ik haar maar officieel als vermist moet opgeven.’

Holy shit. Een vermiste dochter? Had Bowman gelijk? Heeft iemand me gevonden?

Ik schuifel verder naar voren tot ik het kantoor in kan kijken. Bowman staat bij de voordeur, die op een kier is geopend. Zijn lichaam blokkeert de opening, waardoor ik de man voor hem niet kan zien.

‘Wat is uw naam?’ vraagt agent Bowman.

‘Wayne Boone.’

‘Goed, meneer Boone. Hoe oud is uw dochter en hoe ziet ze eruit?’

‘Ze is zeventien, met kort bruin haar, sproeten en groene ogen. Ze is ongeveer een meter vijfenzestig lang.’

Bowman kijkt over zijn schouder en zijn ogen ontmoeten de mijne. Zijn blik glijdt verder naar de vergaderzaal en ik trek me met tegenzin terug om uit het zicht te blijven. Ik moet me verzetten tegen de neiging om in de reflectie van

de ruit mijn opgezwollen neus te controleren op sproeten.

‘Komt u maar even binnen. Kan ik een identiteitsbewijs zien?’

De deur piept en kraakt en ik hoor hem een tel later in het slot vallen. ‘Natuurlijk,’ zegt de lage stem nu een stuk dichterbij. ‘Ik heb ook foto’s van haar als u die nodig hebt voor de aangifte.’

‘Om eerlijk te zijn heb ik iemand hier die voldoet aan de beschrijving en ik...’

‘Is ze hier?’ roept de man uit. ‘Is Mary hier?’

Mary? Mijn Lizzo-hartslag bonst nog sneller. Ben ik dat?

Weer gluur ik om het hoekje. De mannen staan bij de ingang, naast een lange houten bank. Meneer Boone ziet er nogal pezig uit. Zijn armen zijn ietwat korter dan je bij zijn lengte zou verwachten. Zijn haar ziet eruit alsof het overweegt grijs te worden, maar de verandering nog niet heeft omarmd. De zilverkleurige plukken steken uit bij zijn oren, maar het meeste is naar achteren gekamd. En dat zonder gel of iets. Het ziet er eerder naar uit dat hij er zo lang met zijn vingers doorheen heeft gekamd, dat het kapsel inmiddels gehoorzaamt. Hij draagt een zwarte sweater en een donkere spijkerbroek.

Ik geloof niet dat ik hem ooit eerder heb gezien.

Maar hoe kan ik dat weten?

‘We hebben *íemand* hier,’ zegt agent Bowman voorzichtig.

Meneer Boone slaat zijn armen ongeduldig over elkaar en als hij zijn ogen door het kantoor laat gaan, ziet hij me naar hem staren. Hij laat zijn armen zakken en zijn gezicht is opeens een en al opluchting. ‘*Mary?*’

Ik verstijf.

Hij probeert naar me toe te lopen, maar Bowman drukt een hand tegen zijn borst en houdt hem tegen. ‘O mijn god, ik heb uren naar je gezocht! Is alles in orde? Wat is er met je gezicht gebeurd?’ Hij zegt het allemaal in één ademtucht, met het ene woord nog panischer dan het vorige. Ik krimp ineen, want ik weet precies wat hij bedoelt.

Ik was ook in shock toen ik mezelf zag. Ik zie eruit alsof ik met mijn gezicht een vallende boomstam heb opgevangen.

Ik staar hem aan en wacht op... een vlaag van herkenning, misschien? Een gloeilampje dat dwars door deze gevoelloze nevel heen schittert en me vertelt wie ik ben? Een herinnering die naar boven borrelt nu ik zijn gezicht zie? Maar er gebeurt niets. Hij is nog steeds een vreemde voor me.

‘Ze is in orde, wel wat bont en blauw. Mogelijk een hersenschudding,’ antwoordt agent Bowman, al zorgt hij ervoor dat de man niet dichterbij kan komen. ‘Ik wil graag dat u haar wat meer de ruimte geeft terwijl ik uw identificatie controleer.’

De man kijkt naar Bowman en doet eindelijk een stap naar achteren. ‘Hoe bedoel je? Ze staat dáár. Zij kan je toch vertellen wie ik ben?’ Hij kijkt me aan alsof hij maar niet kan begrijpen waarom ik niet allang op hem af ben gevlogen.

‘Ze kan zich niets herinneren, meneer Boone. Neemt u alstublieft even plaats terwijl we dit uitzoeken.’

Meneer Boone kijkt me weer aan en zijn verwarring slaat om in ongemak. ‘Weet je niet meer wie ik ben?’

Ik weet niet wat ik moet zeggen. Hoe kan mijn zogenaamde vader vlak voor mijn neus staan en kan ik me nog steeds niets van hem voor de geest halen?

‘Ik zal het bewijzen,’ zegt hij. ‘Ik kan bewijzen wie ik ben. Ik heb foto’s op mijn telefoon.’

Foto’s? Ik schuifel opzij tot ik uit de vergaderkamer ben. Het idee dat er meer aanwijzingen zijn, werkt als een magneet. Meneer Boone pakt zijn telefoon uit zijn zak en swipet een paar keer. Ik ga vlak achter agent Bowman staan als hij de telefoon draait om ons het scherm te laten zien.

En ja, hoor. Daar ben ik. Diezelfde vreemdeling van mijn spiegelbeeld. Hetzelfde meisje dat hij in de deuropening beschreef. Donkerbruin haar tot aan de kin, groene ogen en sproeten op de neus, al ziet mijn gezicht er best anders uit wanneer het niet zo opgezwollen is en onder de blauwe plekken zit. Op de foto zit ik op een stenen trapje, glimlach ik naar de camera en steek ik mijn tong uit. Hij swipet weer en daar sta ik met een groepje kinderen van mijn leeftijd op een steiger bij een vijver of meer. Hij swipet opnieuw naar een foto waar ik jonger ben en in een restaurant zit, met cadeautasjes om me heen waar roze vloeipapier uit steekt. Er staat een verjaardagstaart voor me op tafel, versierd met regenbooghagel en met een grote kaars erop in de vorm van het getal vijftien waar roze was vanaf drupt. Ik grijns naar de camera en zit naast de man die nu voor me staat. Op de foto lacht hij van oor tot oor.

Niets aan deze foto’s komt me bekend voor... behalve misschien de kaars? Ik kom er maar niet achter of het me daadwerkelijk bekend voorkomt of dat ik zo wanhopig op zoek ben naar iets van houvast dat mijn hersens ter plekke een kans aangrijpen.

Maar dat ben ik op die foto’s. Dat valt lastig te ontkennen. ‘Dus je herinnert je helemaal niets?’ vraagt de man.

Hij kijkt zo overstuur dat ik bijna wil doen alsof ik nog wel dingen weet, maar daar schiet niemand iets mee op. Als ik niets zeg, schudt hij zijn hoofd. Zijn verdriet lijkt weg te zakken en plaats te maken voor iets anders... Is het vastberadenheid?

Hij steekt zijn hand uit. 'Ik ben Wayne Boone,' zegt hij. 'En jij bent mijn dochter, Mary Boone. Je bent zeventien. Er wordt zielsveel van je gehouden en... ik ben gewoon zo blij dat ik je eindelijk heb gevonden.'

Ik kijk naar agent Bowman. Hij knikt, dus steek ik behoedzaam mijn hand uit om die van Wayne te schudden. Zijn huid voelt zacht en zijn hand is warm terwijl de mijne wel van ijs gemaakt lijkt.

'Zullen we maar even gaan zitten om dit uit te zoeken?' stelt Bowman voor, die zich heel subtiel weer tussen ons in weet te manoeuvreren. 'In de vergaderruimte?'

Ik knik en schuifel terug naar mijn stoel. Wayne gaat tegenover me aan tafel zitten en Bowman links van me. Ik staar Wayne ongegeneerd aan. Hij heeft een verweerde uitstraling. De huid op zijn wangen is nogal ruw, alsof die gebarsten is door een constante wind, maar wel netjes geschoren. Al zijn gelaatstrekken zijn nogal spits: zijn jukbeenderen, de kromming van zijn neus, de hoek van zijn kaaklijn. Het is net alsof iemand hem uit een blok graniet heeft gehakt en vergeten is de randen af te ronden.

Hij glimlacht naar me en iets van zijn harde bolster verdwijnt.

'Laten we bij het begin beginnen,' zegt agent Bowman, die met zijn pen op zijn notitieboekje tikt. 'Hoe bent u van uw dochter gescheiden geraakt?'

Wayne leunt naar voren en drukt zijn onderarmen plat op tafel. ‘Ze zijn momenteel bezig ons huis te renoveren. Alle vloeren worden vervangen. Dus in plaats van voorzichtig over de ondervloer te moeten lopen, tussen alle gereedschappen, opgestapelde meubelstukken en het bouwstof door, besloten Mary en ik om een paar weken door te brengen in mijn blokhut, tot het werk is gedaan. Ik heb alle spullen in mijn bus gegooid en zij de hare in haar auto, en we hadden afgesproken elkaar hier te ontmoeten. Alleen kwam ze nooit opdagen.’

Ik staar hem aan. Niks hieraan klinkt goed, maar het klinkt ook niet verkeerd.

‘En wanneer was dat?’ vraagt agent Bowman.

‘We verlieten ons huis rond vier uur vanmiddag. Het is een uur rijden. We wonen in McMinnville. Ik kwam, uiteraard, als eerste aan bij de hut en tegen halfzes werd het donker en begon ik me zorgen te maken. Ik heb haar geprobeerd te bellen, maar ze nam niet op. Dus ging ik haar zoeken.’

‘Waar is de hut?’ vraagt Bowman.

‘Aan Ridge Road. Vanaf hier de berg op.’

Bowman knikt alsof hij de plek kent. ‘Dat is niet ver van waar ik haar heb gevonden. Ze is waarschijnlijk de berg af gewandeld.’

Het bos flitst op in mijn gedachten. De duisternis, de klauwende takken die me wilden pakken... Ik kijk omlaag naar de schrammen op mijn handen. Ik wil dat dit allemaal voorbij is.

‘Heb je haar gevonden terwijl ze zó de berg af kwam?’ De schrik in Waynes stem is bijna tastbaar. Hij gebaart naar

mijn gehavende gezicht. ‘Heeft iemand gezien wat er met haar is gebeurd? Waar is haar auto?’

‘Niemand heeft iets gemeld over een voertuig. Ze was te voet en ze was al gewond toen ik haar aantrof.’ Wayne lijkt nog meer vragen te willen stellen, maar Bowman steekt zijn wijsvinger omhoog. ‘Nee, even wachten. Laten we eerst uw verklaring doornemen voordat we afgeleid raken. Wat gebeurde er nadat u de hut verliet om uw dochter te gaan zoeken?’

Wayne wurmt heen en weer op zijn stoel en is er zichtbaar niet blij mee dat hij niet nog meer vragen mag stellen. ‘Ik reed dezelfde weg terug. Eerst rond de berg en dan helemaal terug naar McMinnville. Ik heb alle afslagen gecontroleerd, alle buurtwinkels, alle tankstations. Ik heb ziekenhuizen gebeld, maar niemand had haar opgenomen. Ik heb jullie gebeld. Twee keer zelfs. Maar er nam niemand op. Ik ben nu op de deur gaan kloppen omdat ik licht zag branden. Ik ben vanavond al duizend keer door het dorp heen en weer gereden.’

Agent Bowman fronst zijn wenkbrauwen. ‘Het spijt me dat te horen. Het is maar een klein bureau en te landelijk gelegen om vierentwintig uur per dag bemand te worden. Normaal gesproken is het bureau tegen zes uur wel gesloten en de nachtdienst bestaat voornamelijk uit patrouilleren. Ik ben hier alleen maar vanwege haar,’ zegt hij met een glimlach naar mij. ‘U had het alarmnummer moeten bellen. Dan hadden ze iemand gestuurd om u te helpen of hadden ze mij opgeroepen om naar het bureau te gaan.’

Wayne zucht. ‘Ja, dat had ik moeten doen.’ Hij schudt zijn hoofd. ‘Ik dacht niet helder na.’

Hij ziet eruit alsof hij... door de mangel is gehaald.

‘Het had waarschijnlijk niet veel uitgemaakt,’ zeg ik zacht, en nu kijken ze me allebei aan. ‘Het maakt niet uit wie je had gebeld, ik lag bewusteloos in een greppel. Als je die berg al op en af bent gereden en me niet hebt gezien, wat had de politie dan anders gedaan? Dan was ik nog steeds op datzelfde moment de straat op gewandeld. Niemand had kunnen voorkomen dat dit zou gebeuren.’ Voorzichtig raak ik de gezwollen huid onder mijn ogen aan.

Wayne blijft naar me kijken. ‘Ja, Ja, misschien heb je wel gelijk.’

Bowman schraapt zijn keel. ‘Kunt u de toestand van uw dochter verklaren, meneer Boone? Ze heeft tal van verwondingen.’

Waynes bezorgde blik blijft de hele tijd op me rusten. ‘De laatste keer dat ik haar zag, was er niets aan de hand. Als je haar wandelend hebt aangetroffen, kan ik alleen maar gokken dat ze een ongeluk gehad heeft met haar auto. Dat ze daarom niet bij de hut is aangekomen. De stuurbevestiging zorgde de laatste tijd wel voor wat problemen, maar ik had niet het idee dat het zo ernstig was. Misschien viel die uit en is ze de macht over het stuur verloren. Die bergweggetjes zijn nogal kronkelig en zitten vol scherpe bochten.’

Terwijl hij praat, stel ik me kronkelende wegen voor en het stuur dat opeens op slot schiet. Ik stel me voor dat ik tegen een boom rij. Dat mijn gezicht tegen een airbag knalt. Dat mijn lichaam in de auto heen en weer wordt geslingerd. Dat ik met mijn hoofd tegen de ruit sla.

Opluchting kruipt tintelend door me heen. Misschien was het inderdaad wel een ongeluk.

‘In wat voor auto rijdt ze?’ vraagt Bowman.

‘Een Oldsmobile stationcar, bouwjaar 1996. Een grijsblauw gevaarte met roze stoelhoezen. Iemand zal hem toch nu wel ergens hebben gevonden en dat hebben gemeld?’

Bowman schudt zijn hoofd en schrijft alles op. ‘Voor zover ik weet niet, maar dat kan ik uitzoeken.’

‘Dat zou ik waarderen.’ Wayne ziet me naar hem staren en geeft me een knipoog.

Een vlaag van vertrouwdheid glijdt als een warme wind door me heen en ik leun naar achteren op mijn stoel.

Misschien herinner ik me hem wel.

Wayne kijkt op naar de wandklok. ‘Het spijt me, maar kun je me zeggen hoelang dit allemaal nog gaat duren?’

Bowman trekt een wenkbrauw op. ‘Ik heb nog aardig wat meer informatie van u nodig. Hebt u haast?’

Wayne wrijft met een hand over zijn gezicht. ‘Nee, natuurlijk niet. Maar het is onvoorstelbaar laat en...’ Hij wuift in mijn richting alsof mijn gezicht de rest van de zin wel voor hem afmaakt. ‘Ze heeft een hele hoop meegemaakt en ik zou haar graag meenemen naar huis, zodat ze kan rusten.’

‘Dat begrijp ik, meneer Boone. Dat meen ik. Maar ik kan een minderjarige, vooral iemand die net een traumatische gebeurtenis achter de rug heeft, niet zomaar aan een vreemde meegeven.’

Wayne sluit zijn ogen. Zijn kaakspieren en schouders spannen zich. ‘Ik ben geen vreemde. Ik ben haar vader.’

‘Kunt u dat bewijzen?’ Agent Bowman kijkt naar mij en draait zich dan weer om naar mijn mogelijke vader. ‘Hebt u een kopie van haar rijbewijs of andere documentatie die haar identiteit bevestigt? Ik moet niet alleen kunnen vast-

stellen wie u bent, maar ook wie zij is. Voor ieders veiligheid.'

Wayne lijkt in te zakken. 'Haar rijbewijs zal in haar auto hebben gelegen, waarschijnlijk in haar portemonnee. Dat heb ik niet als jullie die niet hebben. En ze krijgt al een poos thuis les, dus heeft ze ook geen recent schoolpasje.' Hij vist een portemonnee uit zijn zak. 'Ik geloof dat ik die van haar oude school nog wel heb? Ze verloor dat ding aan de lopende band, dus heb ik het voor haar bewaard.'

Hij schuift een onopvallend gelamineerd ding naar ons toe. Een gezicht staart me aan vanaf een ID-pasje van de McMinnville High School. Bruin haar tot op haar kin, groene ogen, blije glimlach. Een roze shirt; roze is blijkbaar een terugkerend thema. Dit is diezelfde vreemde van de foto's op zijn telefoon, maar iets jonger. Met een wat bollere, vriendelijker gezicht. En een hoop minder blauwe plekken.

En daar, in opvallende hoofdletters naast mijn gezicht: Mary Boone.

Ik vorm de naam met mijn mond en wacht tot de vorm van de lettergrepen bekend voelen.

Mary Boone.

Ik heb dan geen herinnering aan wat er vanavond is gebeurd en ik heb aan alle kanten pijn, maar nu heb ik wel een naam. En een ouder die zich alles kan herinneren wat ik niet meer weet. Dat is al een hele hoop meer dan ik een uur geleden had.

Wayne gaat verder. 'Ik heb haar geboorteakte en verzekeringsnummer in de hut liggen. Ik kan alles wel halen, of anders volg je ons daarnaartoe. Je kunt gerust de hut en alle papieren bekijken om je ervan te overtuigen dat alles klopt.'

Ik zal tekenen wat je maar wilt. Zeg me wat ik moet doen om te bewijzen dat ze van mij is.'

Agent Bowman lijkt niet overtuigd. 'Oké... Ja, dat zou wel kunnen,' zegt hij. 'Als u documentatie kunt overleggen waaruit blijkt wie zij is, dan kan ik haar aan u overdragen. Ik wil morgenochtend ook graag horen hoe ze eraan toe is. U moet voor u vertrekt tevens een volledige aangifte doen van het ongeluk en het vermiste voertuig. We hebben contactinformatie, uw adres en ook de informatie van uw voertuig nodig.'

Wayne knikt driftig. 'Natuurlijk. Wat je maar wilt.'

Ze kijken nu beiden naar mij. O, moet ik opeens beslissen hoe en wat?

'Mag ik die foto's nog eens zien?' vraag ik Wayne.

Hij schuift de telefoon naar me toe. 'Natuurlijk.'

Ze blijven zwiggend wachten terwijl ik swipe en heel lang naar elke foto blijf kijken. Er zijn er honderden, sommige zelfs meer dan acht jaar oud. Het meisje is nog zo jong op sommige foto's dat ze bijna heel iemand anders lijkt. Als ik verder swipe, zie ik haar langzaamaan ouder worden tot ze in mij verandert. Het is heel raar om je eigen gezicht niet te herkennen. Maar dit is het bewijs. Haar gezicht is mijn gezicht. Op veel van de foto's glimlacht Wayne naar me, heeft hij een arm rond mijn schouders geslagen of staat hij lachend op de achtergrond.

Een gevoel van berusting glijdt door me heen. Dit ben ik.

Dit is mijn vader. Ik hoor bij hem en dit is mijn leven.

Ik ben Mary Boone.

www.politienietbetreden.nl

Oorspronkelijke titel: *Not My Name*

Verschenen in de Verenigde Staten bij Sourcebooks Fire, een imprint van Sourcebooks, Inc. www.sourcebooks.com

© 2023 Megan Lally

Voor deze uitgave:

© 2025 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Sandra C. Hessels | Creative Difference

Omslagafbeelding: Magdalena Russocka/Trevillion Images

Omslagontwerp: Erin Fitzsimmons/Sourcebooks

Omslagontwerp Nederlandse editie: Zeno

Grafische verzorging: Crius Group

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst-datamining niet toegestaan.

ISBN 978 90 261 7583 1 (e-book 978 90 261 7584 8)

NUR 284, 285